

8 Gods tijd

Gods tijd en 's mensen tijd. Zelden lopen ze gelijk. Het duurt ons allemaal veel te lang. God werkt veel te traag. Hoe vaak willen we Hem niet voor zijn. We weten het allemaal zo veel beter. Als we vol verlangen en ongeduld uitzien naar de komst van God onze Zaligmaker, de Heere Jezus Christus, kan het akelige gevoel ons bekruipen dat de spotters gelijk zullen krijgen, die zeggen: 'Waar is de belofte Zijner toekomst? Want van die dag, dat de vaders ontslapen zijn blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping.' (2 Pet. 3:4).

Waarom duurt het zo lang? Waarom vertraagt Hij de belofte? Niets, niets van dat alles! Zulke vragen passen de gelovige niet. En als ze onder de druk van een bezwaard gemoed toch uit ons geperst worden, dan is daar het troostvolle antwoord: 'De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen.' (2 Pet. 3:9). Gods 'traagheid' is geen traagheid. Hij werkt met een doel. Voor onze ogen verborgen. Maar de uitkomst zal groter zijn dan de grootste heerlijkheid die er in ons duistere hart kan opkomen.

De uitlegging van de droom van de schenker was een goede uitlegging. Hij zou genade ontvangen uit de hand van Farao. Vrijstelling. En dat niet alleen. Hij zou weer verheven worden tot zijn vroegere ambt. Hij zou zijn belangrijke positie aan het hof in de directe nabijheid van de koning weer in mogen nemen. In ere hersteld. En wel snel. Nog binnen drie dagen. (Gen. 40:3). Het moet de schenker als ongelooflijk in de oren hebben geklonken. Vreugde en ongeloof zullen elkaar in zijn hart hebben afgewisseld. Maar voor Jozef stond het vast. God had gesproken. Zo zou het gebeuren. In vers 14 lees je weer zijn onwankelbare geloof. 'Doch gedenk mijner bij uzelf, wanneer het u wel gaan zal, en doe toch weldadigheid aan mij, en doe van mij melding bij Farao, en maak dat ik uit dit huis kome.' Hoe blinkt hier zijn geloof als een schoon schijnsel uit het duister van de gevangenis. Er is nog iets. Jozef meende, of althans hoopte, dat de tijd van zijn verlossing uit al zijn lijden nu ook nabij was. Maar dat is Jozefs tijd. En Jozefs tijd is niet Gods tijd. Er stond hem nog een beproeving te wachten. Misschien wel de zwaarste uit al die jaren.

'Gedenk mijner wanneer het u wel gaan zal.' Het is geen wonder dat Jozef snakte naar bevrijding, maar hier richtte hij zijn verwachting op een mens. En dat is een verwachting die in de wegen van het geloof beschaamd wordt. Zijn verzoek was niet onterecht. Mocht hij niet op een wederdienst rekenen? 'Doch de overste der schenkers gedacht aan Jozef niet, maar vergat hem.' Hier moest Jozef drinken uit die beker van bittere verlatenheid. Hier moet hij delen in het lot dat Christus Jezus, de gezegende Zaligmaker, ook moest ondergaan. 'En Ik heb gewacht naar medelijden, maar er is geen; en naar vertroosters, maar heb ze niet gevonden.' (Ps. 69:21). Zo luidt de klacht die we

lezen in een van de psalmen der profetie. Laat het voor jou, als je in dezelfde omstandigheden verkeert als Jozef, het middel zijn om je verwachting en al je hoop niet op de 'schenkers' om je heen, maar op die Man uit Nazareth, de Koning der Joden te stellen.

'Gedenk mijner'. Doch hij 'gedacht aan Jozef niet, maar vergat hem'. Wat een schril contrast met dat andere 'gedenk mijner', dat daar klonk op die sombere plaats nabij Jeruzalem, genaamd Golgotha. De man die de woorden sprak was in een nog erbarmelijker toestand dan Jozef. Hij hing bewegingloos, onder helse pijnen, aan een houten kruis. Binnen zeer korte tijd zou hij sterven. De man die ze sprak kon niet pleiten op zijn onschuld, zoals Jozef dat wel kon. Hij was een misdadiger. Hij had de straf verdiend. Dat gaf hij zelf ook toe: 'wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben' (Luk. 23:41). De man die ze sprak had geen dromen gedroomd over een toekomstig koningschap. Hij had geen belofte van God ontvangen.

'Gedenk mijner'. De Man tot Wie de woorden gesproken werden leek niet op iemand die binnen korte tijd een zeer verheven positie zou ontvangen, zoals de schenker. De Man tot Wie ze gesproken werden hing ook aan een houten kruis onder nog grotere smarten dan de misdadiger. Zijn gelaat was besmeurd met speeksel en geronnen bloed. Een 'kroon', waarvan de doornen diep in Zijn vlees sneden, was op Zijn hoofd gedrukt. Bespot en gesmaad door het Joodse volk en de Romeinse krijgsknechten. Boven Zijn hoofd de woorden: 'Deze is de Koning der Joden'. Hoewel ze een diepe waarheid bevatten, waren ze bedoeld om de lachlust van de omstanders op te wekken. Als dat onze Messias voor moet stellen! Weg ermee!

'Gedenk mijner'. Wie zou jij meer kans geven? Jozef in de gevangenis of de misdadiger aan het kruis? Toch was daar op Golgotha geen stilzwijgen. Het nederige verzoek van de misdadiger, die nergens meer recht op had, kreeg een antwoord. En wat voor een antwoord! Klinkt het niet zo geheel anders dan 'hij gedacht niet aan hem, maar vergat hem'? Deze Man, met die kroon van doornen, verguisd zoals er nog nooit een geweest was, zou ook binnen drie dagen verhoogd worden. Hij zou opstaan uit de doden! Om het leven te kunnen geven aan al diegenen, die onder de last van hun eigen schuld en een dreigende dood nog slechts kunnen stamelen: 'Gedenk mijner'. Ja, deze Man is waarlijk de Christus Gods. Een ieder die vol wanhoop zich tot Hem richt met de woorden van Jozef, met de woorden van die misdadiger, ontvangt dat aller heerlijkste, meest wonderlijke antwoord: 'Voorwaar zeg Ik u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.' (Luk. 23:43).

Jozefs tijd tot de verlossing was nu. Hij richtte zijn verzoek tot de schenker en hij verwachtte ongetwijfeld een goede uitkomst. *Gods* tijd was twee jaar later. Twee jaar! Denk je eens in wat een beproeving voor Jozef. Een gevangenis. Het laatste restje hoop vervlogen. En niets dan een

donkere uitzichtloze toekomst voor zich. Maar weet je het nog? Alle dingen werken mede ten goede voor mensen zoals Jozef. (Rom. 8:28). Vergeten door de schenker, maar zelfs dat had een doel. Stel je eens voor dat de schenker Jozef niet vergeten had. Dat hij een goed woordje voor Jozef gedaan zou hebben bij Farao. En wat dan? In het gunstigste geval zou hij misschien zijn vrijgelaten. Hij zou ergens kunnen gaan werken in Egypte. En dan verder?

O nee; God had iets veel groters met Jozef voor. Hij had hem een kroon beloofd en een kroon zou hij krijgen. God is immers niet een mens dat Hij liegen zou. Gods verlossing is zo oneindig veel groter dan wat mensen kunnen bewerkstelligen. Hij brengt de Zijnen waarlijk tot het hoogste goed. En Gods tijd is de tijd wanneer mensen het niet meer verwachten: 'ten einde van twee volle jaren'. (Gen. 41:1). Maar bedenk wel: Gods tijd is de beste tijd.